

En Minde-Krans

om

den store Sjøulykke

som foregik paa Titterhabet

Natten til den 14de Oktober 1899, da en heftig Cyklon af
Nord-Nordvest brød frem over det oprørte Hav, hvorved
150 Mennekeliv fandt sin Død i de brusende
Bølger. Alle disse Forulykkede var fra
forskjellige Kanter.

Forfattet af

Maler **P. A. A. Seivaag.**

Eftertrykt forbydes.

Pris: 15 Ore.

Trondhjem.

Lie & Sundts Bogtrykkeri.

V box 2:60

Ligtale!

Gud give at deres Livs sidste Kamp maatte være en Vinding og Sjælene vandre i Glædens skjelsfrie Paradis, der, hvor Sorg og Savn, Kummer og Gjenvordigheder er vejet bort, Dødens kolde Haand og Satans glødende Pile ikke kan trænge frem, der hvor alle ere forenede og med grønne Palmer svinge i deres Hænder og prise Gud, vor Fader, som forjævnede vore Synder paa Korsets Træ med sin ubillige og uskyldige Død.

Mel.: Hvo ene lader Herren raade.

1. O Gud, som raader i det Høie, Og har vor Skjæbne i Din Haand, Du ser os alle med Dit Øie, Du snart opløser Livets Baand, Ja endog, naar vi det mindst tror, Da ser man os til Graven gaar.

2. Kun faa og ringe er de Dage Vi vandre her paa Jordens D. Vor Veie er strøet med Sorg og Klage, Vi er som Blomster, Græs og Hø. I dag vi er som Rosen rød, Imorgen fave, kold og død.

3. Thi vore Tanker ere ikke Som Dine Tanker, store Gud. Thi alt er fort for Dine Blikke, Naar det skal gaa fra Verden ud. Som nu jeg lader her fremgaa, Hvad som har hændt i dette Aar.

4. Aar atten hundrede vi regner Og ni og nitti nu hengaar, Den fjortende Oktober tegner, Som der i Almanaken staar. Den Nat var stor med Regn og Storm, Og skrækkelig for Fjærens Sogn.

5. En Tifferflaade da mon drage Fra Sulen og fra Tittran ud. Fartøier, Dampskib, andre Baade Paa Havet hen dem satte Kurs, Som hist og her dem svinget hen Over de hvide Bølger frem.

6. Men at, det blev en anden Stemme, Ved Midnatstid den bryder frem Paa Havets hvide Bølger fremme, En Cyllon Herren sendte hen, Og blev tilsidst et oprørt Hav, Hvorved at mange fandt sin Grav.

7. Saa hastig dem kom ud i Fare, Og Nødraab hørtens videnom, Et hundrede og femti vare, Som blev til Rov paa Havets Bund. Om Morgen en et Syn at se Af disse forulykkede.

8. Med Brag og ndaf andre Midler Bar Strandene derhen bestred, Som Storm og Bølger det har knuset Af Hændelsen i Nattens Løb. Og ingen det beskrive kan Ved Fjærens og Hitterørens Strand.

9. Vi, Menneker som var paa Landet, Bar Vidne til den store Nød — Ei turde vove os paa Vandet, Men gav Narfagen hen til Død. Det var for dem en bitter Sag, Og blir opløst paa Dommedag.

10. Ja det var meget stort at sive, Vor Brodre udi Faren staar, Men ei et Haandgreb dem kan hjælpe, De knuses maa for Braat og Skjær! Det agtes ei ndaf de faa, Hvad Sjemanden kan lide maa.

11. O skrækkelige, mørke Timer Jaar hvert et stakkels Somandsliv, Som da sin Næring monne tage I Storm og Bølgers haarde Liv. Og ofte de til grunde gaa, Saa som af disse, nu vi faa.

12. Det færgeligt er at betænke Ved Fjærens og Hitterørens Strand, Ei aldrig gaar det udaf Minde, Som der har hændt med mange Mand. Det alt er baade vist og sandt Ei slygt har hændt i Trondhjems Amt.

13. Det har ei hændt, det tør jeg sige, Nei ikke paa tre hundred' Aar, At det har gaa't faa mange Ofre I Havets Dyb, som dette Aar. Det mindes ei i Alderstand, Sliq Død og Sorg ved Fjærens Land.

14. Den store Død jeg nu afmaler, November Slagte-Maaned er. Men her jeg vil tilbage skrive, Oktober samme Navnet bær. Hvad da har hændt, til Minde gaar, Og voldet mange Hjerte-Saar.

15. O hvilket Syn det var at skue Ved Frøi- og
Hitterøens Strand. At hvert et Hjerter maatte briste, At se
de knuste Brag iland. Hvert Die maatte græde Blod, Som
af de Syn ved Havets Flod.

16. O Menneſte hvad vil du ſige, Som viner diſe
føle Syn. Dit Hjerter maatte ſønderbriste, Om det var haardt
ſom Torden-Syn, De tunge Savn — dig minder frem, Af
dine Kjære, tænk paa dem!

17. Den ſtore Flok, ſom kom i Fare, Og druknet i
det mørke Vand. Gid de gif ind til Fred og Glæde, Paa
Salighedens lyſe Strand, Og leve der blandt frekſtes Tal
Hos Gud i Himlens Brude-Sal.

18. De Børn ſom da blev Faderløſe, De fir Gang
tyve er i Tal. Saaledes er det mig berettet, Og her jeg
det berette ſkal. Og ſyv og tyve Enter er, Som miſtet har
ſin' Mænd ſaa kjær.

19. O Gud ghd Balsam i de Hytter, Som bløder
under diſe Slag. Send' hen o Gud til deres Hjemme, Din
Forſynshaand til hver en Dag. Stil deres Graad og deres
Sorg, O Gud i Himlens faſte Borg!

Sangen bør forefindes i ethvert Hjem, ſom til et Minde
og Advarſel for dem ſom færdes paa de graadige Bølger.

Trediedelen af Sangens Prisindtægt vil Forfatteren
uddele (af ſit Udſalg) til de forulykkedes Efterladte.

Bikſtrøm pr. Hitteren 2den Marts 1900.

